

INKERILÄISTEN viesti

4 / 2023

Kansikuva: Inkeriläinen laulaja-näyttelijä Regina Launivuo sai luovuuden siemenen jo lapsuudessaan Pietarissa. (Kuva RMK)

Numero 1/2024 ilmestyy viikolla 9. Aineisto toimitukseen 3.2. mennessä.

Numero 2/2024 ilmestyy viikolla 21. Aineisto toimitukseen 1.5. mennessä.

TÄSSÄ NUMEROSSA 4 / 2023

Pääkirjoitus: Muistojen voimaa	3
Syyskokouksen päätökset	4
Juhani Valo In memoriam	5
Inkeriläiset perinneruoat.....	6
Toivottu.....	7
Viktor Hyyrönen In memoriam.....	8
Muusikko-näyttelijä Regina Launivuo on ainainen ikävöijä	8
Vääpeli Antti Vorho, Mannerheim-ristin ritari numero 99	11
Tapahtumakalenteri.....	15

INKERILÄISTEN VIESTI

JULKAISIJA

Suomen Inkeri-liitto ry.
www.inkeriliitto.fi
suomeninkeriliitto@gmail.com
Puheenjohtaja:
Elina Metsälä
elina.m.metsala@gmail.com

TOIMISTO

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset,
jäsenmaksut ja tuotetilaukset.
Osoite: Inkerikoti, Karjalatalo
Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki
tai p. 045 261 2342 arkisin klo 9.00–15.00

APUA SUKUTUTKIMUKSEEN

suomeninkeriliitto.sukututkim@gmail.com

PANKKI

Kaikki Suomen Inkeri-liitto ry:lle tulevat
maksut: FI51 8000 1200 3063 64.

ILMOITUKSET/€

1/1 sivu 250€
½ sivu 135 €

¼ sivu 85€
Kuolinilmoitukset 17€
Kiitos- yms. ilmoitukset 10€

LEHDEN VUOSITILAUS 2023

40€ EU-maat
45€ muualle

TILAAMINEN

Maksu liiton tilille ja laskun viesti kohtaan
tilaajan nimi ja osoite. Nämä tiedot tulee
lähettää myös puhelimitse tai postitse
Suomen Inkeri-liitto ry:n toimistoon.

LEHDEN TOIMITUS

Päätötoimittaja: Elina Metsälä
Toimitussihteeri:
Riikka Mahlamäki-Kaistinen

TOIMITUKSEN OSOITE

Renkkelintie 28, 40950 Muurame
p. 050 599 6773
inkerinviesti@suomi24.fi

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Hallituksen pj. Antti Kokkinen
Haarniskakuja 4 A, 02610 Espoo
antti@tanttioy.com
+358 504860 044

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA

(hoitaa lehden tilaukset)
Viktor Aitman
Linbanev 6, SE-43835 Landvetter
p. +46 (0) 706 792 367
vihtori.aitman@gmail.com
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
173888-9

PAINOPAIKKA

Picaset Oy, Helsinki

ISSN 1236-9586 (painettu)
ISSN 2670-319X (verkkójulkaisu)

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Aineisto palautetaan vain erikseen pyydettyäessä.

Pääkirjoitus

Elina Metsälä

Muistojen voima

Inkeriläisten historian tutkimuksessa on viime aikoina ollut esillä muistitiedon kerääminen ja sen merkitys tutkimusaineistona. Tieteen termipankin selityksen mukaan ”Muistitieto on kerrontahetkessä tuotettua menneisyyttä koskevaa tietoa ja tulkintoja. Muistitieto kertoo siitä, mitä ihmiset uskovat, käsittävät ja tulkitsevat menneisyydessä tapahtuneen.”

Muistitiedon keskiössä ovat siis inkeriläisten omat kokemukset ja muistot menneistä tapahtumista. Omakohtaiset muistot ja kokemukset nähdään itsessään merkityksellisinä.

Eri sukupolvien muistot ovat keskenään erilaisia mutta myös saman perheen eri jäsenten muistot yhteisesti koetuista tapahtumista voivat olla hyvin erilaisia. Muistitiedon keräämises-

sä tunnustetaan muistojen arvo sinänsä, eikä muistoista etsitä esimerkiksi historiallisia faktoja. Keskeistä on, että muistot ovat kokijalle itselleen merkityksellisiä ja hän haluaa kertoa niistä.

Omat inkeriläiset juureni ovat äidinäitini kautta Venjoen Komolan Someriston kylässä ja äitini isän puolelta Toksovan Kirkonkylällä. Valitettavasti en ole koskaan saanut kuulla Inkeriin liittyviä muistoja suoraan heiltä, koska he menehtyivät ennen syntymääni. Voi myös olla, etten olisi kuullut montaakaan muistoa, vaikka olisin saanut heidät tavata. Oman kodin jättäminen, vankileirien kauhut ja monet äärimmäisen raskaat muistot, joita en Suomessa 1980-luvulla syntyneenä edes osaa kuvitella, olivat asioita, joista he monien muiden saman kokeneiden tavoin vaikenivat itseään ja perhettään suojellakseen.

Ensimmäisiä inkeriläisyyteen liittyviä muistoja itselläni on ollut osallistuminen Seukko-seuran kokoontumiseen äitini kanssa Karjalatalolla. Mieleeni jäivät ihanat ”Inkeri-mummot”, joiden kanssa juttelimme, söimme her-

kullisia kahvipöydän antimia ja veisasimme virsiä. Muistan, miten pienenä tyttönä ihmettelin, kun näin heidän liikuttuneina veisaavan virttä ”Kiitos sulle Jumalani”, jossa kiitetään kukkien lisäksi myös ohdakkeista ja kirkkaiden päivien ohella syksyn synkän hetkistä. Nyt aikuisena pohdin, mitä kaikkea nämä Seukko-seuralaiset muistivatkaan virttä veisatessaan.

Muistoilla on siis tärkeä merkitys menneisyyden ymmärtämisessä, hyväksymisessä ja tässä hetkessä elämisessä. Muistot ja kokemukset menneestä tekevät omalta osaltaan meistä sellaisia, joita olemme juuri nyt. Tästä hetkestä taas syntyy uusia muistoja, jotka liittyvät osaksi sitä kertomusta, jota myöhemmin elämästämme kerromme.

Liiton varapuheenjohtajana toivon, että meille inkeriläisille syntyisi myös muistoja yhteisistä tapahtumista ja puheenaiheista. Kuuntelen mielelläni ehdotuksia ja ideoita Liiton toimintaan ja sen kehittämiseen liittyen.

Hyvää joulun aikaa ja onnellista uutta vuotta 2024!

SYYSKOKOUKSEN 28.10.2023 PÄÄTÖKSIÄ

Jäsenmaksut v. 2024

- liittymismaksua ei kanneta
- jäsenyhdistyksen jäsenen maksu 2 € / jäsen
- henkilöjäsenen jäsenmaksu 20 € / jäsen
- kannattava jäsen 50 € / jäsen

Kaikki maksut ovat vuosimaksuja

Inkeriläisten viesti v. 2024

Lehden ilmestymistiheys

No 1 ilmestyminen tammi-helmikuu

No 2 ilmestyminen huhti-toukokuu

No 3 ilmestyminen elo-syyskuu

No 4 ilmestyminen marras-joulukuu

Lehden ilmestymisviikot tarkennetaan myöhemmin, jotta kokous- ja muut tärkeät kutsut ja ilmoitukset ilmestyvät oikea-aikaisesti

Lehden tilaushinta v. 2024

- EU-maat 40,- €
- muut maat 45,- €

Hallituksen toimintasuunnitelmaehdotus v. 2024 hyväksyttiin

- suunnitelman mukaan Inkeriläisten viestiä julkaistaan 4 numeroa

- järjestetään Inkeri-iltapäiviä kerran kuussa
  - järjestetään kesäjuhlat Helsingissä 6.7. Juhla on liiton 90-vuotisjuhla
- Muut toimintasuunnitelman kohdat noudattelevat edellisvuosien kaavaa.

Hallituksen talousarvioehdotus v. 2024 hyväksyttiin.

Liiton toimihenkilöt:

Puheenjohtajaksi v. 2025 valittiin nykyinen varapuheenjohtaja Elina Metsälä.

Hallituksen jäsenten valinta

- koska varsinainen jäsen Elina Metsälä valittiin puheenjohtajaksi, hänen tilalleen loppukaudeksi valittiin varsinaiseksi jäseneksi Jorma Korkkinen vv. 2024 – 2025
- erovuorossa olleet varsinaiset jäsenet Leila Kattelus, Toivo Puronen ja Toivo Tupin valittiin uudelleen, heidän toimikautensa on vv. 2024 – 2026
- erovuorossa olleen varajäsenen Vilma-Lotta Lehtisen tilalle valittiin Anne Tarsalainen, jonka toimikausi on vv. 2024 – 2026

Liiton toiminnantarkastajat v. 2024

- Antti Kokkinen, Espoo valittiin varsinaiseksi toiminnantarkastajaksi
- Tero Kekki, Helsinki valittiin varatoiminnantarkastajaksi

v. 2024 kokousten pitopaikka ja koollekutsuminen Päätettiin, että kevät- ja syyskokoukset pidetään Inkeri kodissa hallituksen määräämänä ajankohdina ja kutsu niihin julkaistaan pääsääntöisessä Inkeriläisten viestissä sääntöjen mukaisesti ja liiton www-sivuilla.

Hallituksen ehdotuksen mukaisesti kutsuttiin kunniajäseniksi Tytti Piironen ja Toivo Tupin.

JUHANI VALO IN MEMORIAM

Teksti: Anne Tuohimäki

Juhani Valo Piikkiön kesäjuhlilla vuonna 2019 yhdessä puolisonsa Britt-Marin eli Pipsan kanssa.

Luonnon alkaessa valmistautua vuodenajan vaihtumiseen saimme suruviestin puheenjohtajamme Juhani Valon menehtymisestä sairauskohtauksen seurauksena syyskuun 6. päivänä.

Juhani oli syntynyt 3.4.1951 Helsingissä ja hänen sukunimensä olivat Hämeessä.

Vaikka Juhani ei taustaltaan ollut inkeriläinen, olivat hänen tietonsa meistä ja kohtaloistamme monimuotoiset. Hän halusi jatkuvasti lisätä tietoaan kaikenlaisista asioista. Koska kodissa oli kirjallisuutta runsaasti ja osa siitä jouduttu siirtämään väliaikaisesti varastoon, tarpeen vaatiessa haettiin kuhunkin kiinnostusta herättäneeseen aihepiiriin liittyviä kirjoja lähempään tarkasteluun. Tiedon etsintä tuli esiin varsinkin lehtemme pääkirjoituksissa, jotka hän päätoimittajana kirjoitti.

Ansiotyönsä Juhani teki pankki-toimihenkilönä, Handelspankissa arkistonhoitajana, josta syystä hänen halunsa tiedon etsimiselle on enemmän kuin ymmärrettävää. Hän aloitti liiton puheenjohtajana 1.1.2018.

Melkein ensimmäisenä puheenjohtajapäivänään Juhani sai aivoinfarktin, mutta toipui kuitenkin pikaisesti ja ryhtyi johtamaan liittoamme, vaikka omien sanojensa mukaan ei ollutkaan aivan terävimmillään. Yhteistyössä hallituksen muiden jäsenten kanssa asiat hoituiivat kuitenkin hyvin. Korona-aika pyyhkäisi toiminnastamme melkein kokonaisen vuoden pois 2019 – 2020, kun kokoontumisrajoitukset estivät toiminnan. Puheenjohtajamme teki vierailuja jäsenjärjestöjen kokoontumisiin, eri seurakuntien järjestämiin inkeriläisten kerhoihin, osallistui kesäjuhille

sekä Inkeri-iltapäiville.

Terveystilastaan huolimatta Juhani katsoi tulevaisuuteen luottavaisesti ja positiivisesti ja oli aina hyväntuulinen. Hän oli tehnyt jo päätöksensä siirtyä syrjään puheenjohtajan tehtävästä tämän vuoden jälkeen. Viimeiseksi jääneessä Inkeriläisten viestin pääkirjoituksessaan Juhani aivan kuin jätti jäähyväiset meille. Lehti ilmestyi hieman hänen poismenonsa jälkeen.

Juhanin lähipiiriin kuuluivat vaimo Britt-Mari tyttäreineen sekä Juhanin kaksi poikaa perheineen.

Kaarlo Juhani Aabraham Valo siunattiin 29.9.2023 katolisina menoin Honkanummen kappelissa ja hänet saatettiin *Myrskyluodon Maijan* sävelten soudessa viimeiseen lepopaikkaansa hautausmaalle.

INKERILÄISET RUOKAPERINTEET

Teksti: Anitta Iline

30. syyskuuta 2023 Helsingin Karjalatalon Inkeri-kodin ovet avautuivat kesätaun jälkeen. Syksyn ensimmäisen Inkeri-iltapäivän teema oli Inkeriläiset perinneruoat, joista liittomme jäsen Anitta Iline piti esityksen.

Aikamatka 1700–1900 luvun Inkeriin

Esitys pohjautui kirjallisuudesta ja julkaisuista löytyneeseen tietoon sekä mieleen jääneiden lapsuuden muistoihin. Iline toteasi, että tiedon keruusta tulikin mielenkiintoinen aikamatka 1700 – 1900 -luvun Inkeriin. Aihetta on lähdetty tarkastelemaan Inkerin monimuotoisuuden kautta.

Mikä teki Inkeristä monimuotoisen?

Toki alueella asuneet eri kulttuurien ja kieliryhmien edustajat: alkuperäiskansat inkerikot ja vatjalaiset; savakot, äyrämöiset, venäläiset, virolaiset ja saksalaiset. Toinen monimuotoisuutta tukeva aspekti oli silloisten maan hallitsijoiden tahtotila rakentaa Pietarista Euroopan

suurin kauppasatama, mikä toi alueelle kauppiaita niin Venäjältä kuin Euroopan eri alueilta, lisäämällä alueellista värikkyttä.

Vilkasta kauppaa käytiin 1700-luvun alusta lähtien. Hallitsijat toivoivat nopeata kehitystä.

Talkootyössä tarvittiin niin Venäjän rikkaimpia kauppiaita kuin vähävaraisempia talonpoikia Inkeristä.

Kaupankäynnin jatkuva kehitys toi Pietariin lukuisia myyntitoreja, kojuja ja paviljonkeja. Ruokaa ja tavaroita myytiin myös hevosten käreistä ja koreista.

Inkeriläisten talonpoikien talous pohjautui omatuotantotalouteen. Inkerin ranta-alueilla asuneet talonpojat kalastivat, sisämaassa asuneet viljelivät maata tai kasvattivat karjaa. Osa omatuotannosta meni oman perheen käyttöön, osa myytiin Pietarin ja kylien toreilla tai suoraan kuluttajille.

Ruokatalouden kehitys

Yleisimpiä ruoka-aineita inkerinsuomalaisten taloudessa olivat viljat, juurekset, kala- ja liha-tuotteet, maito, sienet ja marjat. Jatkuva kaupankäynnin kehitys heijastui myös alueellisen infrastruktuurin kehitykseen ja sitä kautta suoraan talonpoikien elämään. Mm. rautateiden kehitys

mahdollisti maitotuotteiden nopeat toimitukset Pietarin toreille Inkerin kaukaisimmilta alueilta ja jopa Suomesta. Vuonna 1879 suomalainen voi oli niin arvostettu Venäjän ruokanäyttelyssä, että se luokiteltiin ylivoimaisesti parhaaksi voiksi.

Ruokakehityksen aikajanaa tarkisteltaessa voidaan huomata, että perunan tuleminen alueelle aiheutti viljojen kasvattamisen vähenemistä talonpoikien omatuotannossa, koska perunan kasvattaminen oli helpompaa kuin viljojen. Lisäksi se heijastui myös ruoanlaittoon, mikä näkyi mm. piirakoiden paistossa. Ennen perunan tuloa alueella syötiin enemmän ruiskuorisia kuin vehnäkuorisia piirakoita. Myös lanttu- ja naurisjuuresten käyttö ruoanlaitossa väheni.

"Ruoan valmistaminen vanhojen reseptien mukaisesti herättää paljon positiivisia tunteita, täyttämällä mustavalkoiset kuvat väreillä, mauilla ja tuoksuilla, ja luomalla rakkautta ja läheisyyttä esivanhempiumme."

Suomalaisissa ja venäläisissä talouksissa oli jonkin verran eroa omatuotannossa. Venäläiset kasvattivat muun muassa punajuurta, porkkanaa, retiisiä, kurkkua

ja 1800-luvun loppupuoliskolla myös tomaatteja, joita suomalaisissa talouksissa ruvettiin kasvattamaan vasta 1900-luvun alkupuoliskolla. Omatuotannon ulkopuoliset tarvikkeet hankittiin toreilta tai suoraan myyjiltä. Ruokaa säilöttiin monella eri tavalla, jotta se säilyisi läpi talven. Ruokalajit vaihtelivat jonkin verran vuodenaikojen mukaisesti.

Ruokarytmikin tarvittiin, koska tehtiin paljon fyysistä työtä. Aamulla, kello 8 ja 9 välillä syötiin murkina, kello 12–13 välillä syötiin lounaat ja kello 19–20 välillä iltanen. Niiden välillä juotiin tsaijua tai kohvia sokeripalan tai leivän kanssa.

Arki- ja juhlaruoat

Suosituimmat inkeriläisten arki-ruoat 1800-luvun loppupuolella olivat kaurakiisseli, liha-, kaali-

ja perunapaistit, kalat, puurot, maitotuotteet ja eritaytteiset piirakat.

Yleisimpinä juhlaruokina pidettiin syltystä, piirakoita, marjakiisselitä, kaupasta ostettuja makkaroita ja juustoja.

Inkeriläiset pitivät hyvin tärkeänä ruoan riittävyttä juhlapyhien yli, johon liittyi myös erityyppisiä perinteitä ja uskomuksia.

Piirakat olivat tärkeänä osana inkeriläisten ruokakulttuuria. Niitä valmistettiin arkena ja juhlapyhinä sekä evääksi töihin tai matkalle. Anitta Iline on löytänyt kirjallisuudesta ainakin 83 piirakkaa, jotka erosivat muodoltaan tai ruoka-aineiltaan. Ilinen mukaan Inkerin alueellinen monimuotoisuus näkyy erityisesti piirakoissa.

Tilaisuuden päätteeksi Iline to-

tesi, että ruokaperinteeseen tutustuminen on mielenkiintoinen tapa tutustua esivanhempiemme arkeen, juhlapyhiin ja silloiseen elämään. Ruoan valmistaminen vanhojen reseptien mukaisesti herättää paljon positiivisia tunteita, täyttämällä mustavalkoiset kuvat väreillä, mauilla ja tuoksuilla, ja luomalla rakkautta ja läheisyyttä esivanhempiumme.

Esityksen jälkeen kuulijat saivat maistaa morsikkaa eli puolukkamehua, puolukka- ja hirssiipiirakoita sekä kaurakiisseliä.

Ruokaperinne-aihe herätti kuulijoissa paljon kiinnostusta, lapsuuden muistoja ja hyvää keskustelua. Anitta Ilinen tavoitteena on aiheen laajempi käsittely ja esittely erityyppisin formaatein.

TOIVOTTU - TOIVO TUPIN 70 VUOTTA

Inkerinsuomalainen, Petroskoissa syntynyt ja vuonna 1994 Suomeen tullut tulkki ja kielenkääntäjä **Toivo Tupin** on monille tuttu. Hän on mukana aktiivisena toimijana useissa Inkeriin ja inkeriläisiin liittyvissä järjestöissä. Tämän kaiken lisäksi hän on myös akvarelli- ja kuvataiteilija.

Kävimme tutustumassa hänen 70-vuotismerkkipäivänsä kunniaksi järjestettyyn Toivottu-juhlanäyttelyyn Galleria Akvartissa syyskuussa. Toivo on aloittanut taideopintonsa 1970-luvulla

Petroskoin yliopistossa. Ak-

varellikursseilla hän on käynyt 1990-luvun lopulta alkaen. Näyttelyn teoksissa näkyivät monipuoliset luontoaiheet, upea värien käyttö ja erilaiset maalaustekniikat.

Odotamme jo seuraavaa näyttelyä ja onnittelemme Toivoa lämpimästi syntymäpäivän johdosta!

VIKTOR HYYRÖNEN 22.12.1940 – 1.9.2023 IN MEMORIAM

Toivo Tupin

Suomen Inkerin liiton kunniajäsenemme Viktor Hyyrönen nukkui pois 1. syyskuuta 2023 Espoon sairaalassa vakavan sairauden murtamana 82 vuoden iässä. Hän jätti merkittävän jälkensä inkeriläisten järjestötoimintaan. Vuodesta 2001 Viktor Hyyrönen oli Suomen Inkeri-liiton hallituksen jäsen. Suomeen muutettuaan 1995 hän oli toiminut monia vuosia Helsingin seudun Inkeri-seuran puheenjohtajana. Erityisesti tärkeää tehtävää hän hoiti ollessaan Inkeriläiset ja karjalaiset heimo-veteraanit ry:n toiminnanjohtajana. Hän matkusti veteraanien luo Inkerinmaalle ja Karjalaan, vei avustuksia ja piti yhteyttä ve-

teraanien leskien kanssa. Julkaisi monen vuoden aikana Kivekäs-lehteä. Veteraanien avustamistyö oli lähellä sydäntä Viktorille, koska hän oli itsekin sodan lapsia, kolmevuotiaana ollut inkeriläisten siirtoväen kanssa evakkomatalla Suomessa. Sodan jälkeen perhe palautettiin Neuvostoliittoon, mutta kotiseuduilleen Hatsinaan he pääsivät vasta monen vaellusvuoden jälkeen. Työikäiseksi vartuttuaan ja ammattikoulutuksen saaneena Viktorista tuli taitava tehtaan mekaanikko.

Viktor Hyyrönen syntyi 22.12.1940 Rahkolan kylässä Hatsinan seurakunnassa Inkerissä. Lapsesta lähtien suoma-

laisuus oli tärkeänä osana hänen elämää, niinpä kuultuaan Inkerin Liiton perustamisesta vuonna 1988 hän heti liittyi sen jäseneksi ja oli aktiivinen toimija monia vuosia. Vuonna 1990 Viktor Hyyrönen valittiin Inkerin liiton puheenjohtajaksi, jossa hän oli hyvin tehokas toimija, vuosina 1992–1994 hän oli perustamansa Hatsinan Inkeriseurauksen puheenjohtajana. Viktor perusti Hatsinassa suomenkielisen *Omal' Maal'*-lehden, jota hän toimitti, taittoi ja julkaisi lähes yksin. Hyyrönen ymmärsi, kuinka tärkeä on eri maiden inkeriläisjärjestöjen välinen yhteistyö, hänen puheenjohtajuutensa aikana Hatsinassa pidettiin inkeriläisliittojen 2. yhteistyökonferenssi. Hän myös osasi kertoa Suomen viranomaisille ja kansalaisjärjestöille inkerinsuomalaisten polttavimmat tarpeet ja nimenomaan hän esitti aloitteen, että liiton täytyy huolehtia heikossa tilanteessa olleista vanhuksista ja sai yhteisymmärrystä Suomen sosiaali- ja terveystieteiden ministeriöltä. Sen seurauksena syntyi iso vanhusten palvelutalojen perustamisen Inkeri-projekti vuosina 1992–1998. Hänen kuvattuaan suomen kielen opetuksen tilaa ja tarpeita, Suomi-Seura lähetti oppikirjoja ja piti kursseja Inkerin Liiton suomen kielen opettajille. Hatsinan Inkeri-seuran puheenjohtajana Viktor oli erittäin aktiivinen Taaitsan vanhusten

palvelutalon suunnittelu- ja perustamisvaiheissa. Vuonna 1995 Viktor Hyyrönen muutti Suomeen perheensä perässä, hänen lapsensa poika ja tytär olivat rakentaneet menestyksellisen työuran Suomeen. Mutta muutettuaan Inkeristä Viktor ei jättänyt inkeriläistyötä ja oli aktiivisesti mukana Suomen inkeriläisjärjestöjen toiminnassa.

Viimeisen kerran Viktor kävi juhannusjuhllilla 2022 Tuutarissa, sen jälkeen hän luovutti Pietarin Inkerin Liitolle hänen omistamansa Inkerin lipun.

–Se oli hyvin koskettavaa ja symbolista,- kirjoittaa Pietarin Inkerin Liiton muistokirjoituksessa Wladimir Kokko,- sillä onhan se meille iso kunnia ja yritämme pitää tätä lippua kor-

kealla. Hyyrönen on linjannut niitä Inkerin Liiton toimintamuotoja, joista yhdistys pitää kiinni tänäänkin.

Toivo Tupin

Suomen Inkeri-liiton hallituksen jäsen, Helsingin seudun Inkeriseururan puheenjohtaja

---

MUUSIKKO-NÄYTTELIJÄ REGINA LAUNIVUO ON IKUINEN IKÄVÖIJÄ

Teksti ja kuva: Riikka Mahlamäki-Kaistinen

Inkeriläinen sai luovuuden siemenen Neuvostoajan kommunalkassa ja rakastaa nyt tarinoiden kertomista niin näyttelijänä kuin musiikintekijänäkin.

Muusikko-näyttelijä, **Regina Launivuo**, oli 8-vuotias kun hän muutti vanhempiensa ja sisarustensa kanssa Suomeen 27.12.1991.

“Vanhemmat tekivät päätöksen lähdöstä tosi nopeasti kun Suomeen muuton mahdollisuus syntyi. Se kaikki oli tosi jännittävää ja kiinnostavaa. Ensimmäiset hyvät muistot Suomesta on heti rajanylityspaikalta suomalaisesta vessasta. Vessa oli ihmeellisen siisti ja siellä oli hieno hana”, Launivuo sanoo ja nauraa.

Hän kertoo leikkauksen Neuvostoaarjesta Suomeen olleen nopea. Vielä tovi sitten hän oli jonottanut inkeriläisen isoäitinsä kanssa kupongilla suklaajuustoa kaupasta. Nyt uudeksi kotipaikaksi vakiintuneen Pyhäsalmen ruokakaupat pursuivat tuotteista, joita kaikki saivat ostaa.

“Me olimme asuneet Pietarissa

kolmen huoneen kommunalkassa josta yksi huone kuului meidän perheelle. Suihkussa käytiin yleisessä saunassa kerran viikossa. Se oli sellaista Neuvostoliittoarkea.”

Pietarissa perhe puhui keskenään aina venäjää, mutta jo ennen kuin ajatustakaan Suomeen muutosta oli syntynyt, äiti alkoi käydä suomenkielen kursseilla ja laittoi lapset kouluun, jossa opiskeltiin suomea.

“Se oli varmasti sellaista identiteetin vahvistamista. Niskavitsassa syntynyt, inkeriläinen isoäiti Katja oli sanonut aina äidille, että me ollaan suomalaisia, vaikka heilläkin puhuttiin kotona venäjää. Minun äitinkin haki selvästi merkitystä sille, mitä se inkeriläisyys oikeastaan tarkoittaa.”

Launivuo oppi nopeasti suomen kielen ja perheen kotokie-

likin muuttui lopulta venäjältä suomeksi oikeastaan Suomessa ahkerasti suomea opiskelleen äidin toiveesta.

“Jossain vaiheessa myöhemmin äiti yritti saada meidät puhumaan keskenämme taas venäjää edes ruokapöydässä, mutta ei me teinitytöt enää suostuttu siihen. Nykyisin kyllä puhun äidin kanssa pääosin venäjää.”

“Katja oli sanonut aina äidille, että me ollaan suomalaisia, vaikka heilläkin puhuttiin kotona venäjää.”

Suvun tarina

Launivuo kertoo Katja-mummonsä (Meyer) asuneen pikkutyttönä vuoden verran Suomessa.

“Mummo oli 5-vuotias, kun heidän perhe siirrettiin Suomeen.

Regina Launivuon tekee melodista musiikkia, joka kertoo tarinoita elämästä. Päivätyökseen hän näyttelee Joensuun kaupunginteatterissa. Kuva on keikalta Jyväskylältä Palokan Pelimannitalolta.

Isomummoni Olga oli yksinhuoltaja ja hän oli menettänyt jalkansa saksalaisten miinaan. Olga pääsi Suomessa hoitoon ja hänelle tehtiin proteesi, mutta kaikki seitsemän lasta sijoitettiin ympäri Suomea eri perheisiin." Vuoden päästä perhe palautettiin. Kuten niin monessa tarinassa, juna ei pysähtynyt kotiasemalla vaan jatkoi pitkälle ohi. "Venäläisen isälläni taas on juutalaisia juuria, eli voisin mennä paluumuutajaksi Israeliinkin."

Launivuo sanoo, että hän ei toki koe itseään venäläiseksi, mutta ei ehkä täysin suomalaiseksiakaan. "Tämä on varmaan tämä klasinen juttu, että olen ikävöijä. Ei ole täysin juurtunut oikeastaan mihinkään paikkaan. Kyllä minulla on tosi vahva kaipuu Venäjälle, nimenomaan Pietariin. Inkeriläisyys siinä mielessä lähellä sydäntä, että me inkeriläiset olemme vähän, että "mihin me tässä oikein kuulutaan". Sehän on niin, että Suomessa tullen aina olemaan suomalaisille venäläinen ja Venäjällä finka eli suomalainen. Se on tosi jännää. Välillä se on surettanut ja tehnyt haikean olon. Toisaalta täytyy vaan olla onnellinen siitä, että minulla on rikas tausta,

jossa on valinnanvaraa moneen suuntaan."

Luovuuden siemen kylvetiin lapsuudessa

Luova ala on ollut lapsesta asti Launivuolle rakas. Hän kertoo käyneensä jo Leningradissa baletti- ja pianotunneilla, sekä kuoroharjoituksissa.

"Kotona oli aina tosi vahvasti läsnä musiikki, vaikka kumpikaan vanhemmista ei ole muusikoita tai näyttelijöitä. Mutta sellaisia artisteja ne ovat kumpikin", Launivuo sanoo ja naurahtaa rakastavasti.

Hän kertoo kuinka isä rakasti musiikin kuuntelemista ja lapset tanssivat ja tekivät usein pieniä esityksiä musiikin tahtiin.

"Meidän perheessä kannustettiin sellaiseen luovaan esiintymiseen – sieltä lapsuudesta on jäänyt vahvasti rakkaus lajiin."

Launivuo meni Kiteellä 9-luokalla mukaan nuorisoteatteri Polentoon. Lukioksi valikoitui Joensuun ilmaisutaitoa ja musiikkia painottava opinahjo. Lukion jälkeen hän haki teatterikorkeakouluun.

"Kun en päässyt sisään, eron myötä Pietariin palannut isä sanoi, että tulepa tänne opiske-

lemaan arvostettuun teatteriakatemiaan."

Launivuo on nyt iloinen siitä, että tuli tarttuneeksi ideaan. Vuodet Pietarissa olivat tärkeitä perhesiteiden takia, mutta niiden kautta tuli myös hyvää oppia ja synnyinkaupunki tuli tutummaksi.

"Sekä isä, että mummo iloitsivat tietysti suuresti siitä, että saivat minut hetkeksi takaisin Venäjälle."

Opinnot keskeytyivät kuitenkin kolmen vuoden päästä yllättäen. Launivuolla oli pysyvä opiskelulupa Suomeen, mutta ei Suomen kansalaisuutta. Lain mukaan oleskeluluvan menetti jos asui yli kaksi vuotta pois Suomesta. "Minä vietin kaikki lomani Suomessa, eikä minulle tullut edes mieleen, että asia koskee minua, koska en ollut putkeen kahta vuotta poissa".

Toisin kuitenkin oli. Eräänä päivänä äiti soitti poliisilaitoksella työskentelevän tutun kerton, että tyttären on tullava Suomeen heti takaisin, jollei halua menettää oleskelulupaansa. Tilanteeseen ei voinut vaikuttaa mitenkään.

"Harjoittelin juuri koulussa West Side Storyn Anitan roolia,

joka oli minulle tosi tärkeä. Kävin Suomen Suurlähetystössä itkemässä virkailijalle, joka ei voinut tehdä asialle mitään. Koulun professori sanoi, että "jätät tänne ja menet tällä naimisiin", mutta minä irtisanouduin koulusta ja palasin Suomeen.

Launivuo työskenteli muutama vuoden tarjoilijan ja lauloin bändeissä. Vuonna 2011 hän sai Vaasan kaupunginteatterista ensimmäisen ammattiteatterityön. "Koska en ollut valmistunut näyttelijäksi, minulta meni vuosia ennen kuin pystyin sanomaan itseäni reilusti näyttelijäksi. Jostain jäi vain päähän se ajatus, että pitää olla diplomi voidakseen kutsua itseään näyttelijäksi, hän sanoo.

"Minulta meni vuosia ennen kuin pystyin sanomaan itseäni reilusti näyttelijäksi."

Teatteria ja musiikkia

Launivuo työskentelee nyt neljättä vuotta Joensuun kaupunginteatterissa. Hän on myös näytellyt elokuvassa Free Skate, spiikannut useita televisio- ja radiomainoksia ja antanut äänensä kolmelle Pohjois-Karjalan museolle suomeksi, venäjäksi ja englanniksi.

Kaikki vapaa-ajat täyttyvät musiikin tekemisestä. Hänen laulunsu ovat rehellisiä läpileikkauksia elämästä. Kappaleiden punaisena lankana kulkevat suru, häpeä, himo, kaipuu, kateus ja rakkaus. Muutamassa kappaleessa kerrotaan myös ikävästä Pietariin.

"Ajattelen jokaisen laulun olevan monologi ja rakastan antaa

tarinan vaikuttaa, sanojen voima on ihmeellinen", Launivuo kertoo.

Hän on julkaissut kolme singleä ja EP:n. Launivuo keikkailee sekä bändin kanssa että soolona.

Launivuo on myös osallistunut kaksi kertaa The Voice of Finland -laulukilpailuun, kausilla 2. ja 8. Ensimmäisellä kerralla hän pääsi **Michael Monroen** tiimissä live-lähettyksiin asti. Toisella kertaa hän lauloi **Toni Wirtsen** tiimissä ja tippui ohjelman knockout-vaiheessa. Launivuo on näytellyt sarjoissa Ivalo ja Downshiftajat.

Vaikka musiikki näyttelee tärkeää roolia elämässä, ei hän luopuisi mistään saavuttaakseen enemmän toista.

"Thanaa että voin tehdä musiikki erikseen ja yhdessä näyttelemisen kanssa. kaikki on minua. en jättäisi mitään pois."

Kielikylpyjä

Launivuon kertoo lastensa opiskelevan koulussa venäjää, mutta kotikieli on suomi

"Kielikylvetän heitä silloin tällöin. Katsoin vähän aikaa sitten jotain videota, jossa nyt 13-vuo-

tias poikani on ihan pieni. Puhun niillä videoilla hänelle venäjää. Jossain vaiheessa kieli vain vaihtui suomeksi, kun suomi on kuitenkin minulle se vahvempi kieli."

Launivuo teki ennen Venäjän hyökkäyssotaa pienoiskierron Joensuun lähiympäristössä ohjelmalla, jossa oli mukana myös venäjänkielisiä lauluja.

"Lauloin vanhoja venäläisiä romansseja ja elokuvabiisejä. Niitä oli ihana esittää ja vanhemmat ihmiset halusivat niitä kuulla. Nyt se ei tunnu enää oikealta tämän sodan takia. Muutoinkin koko venäläisyys ja se osa identiteettiäni on aikamoisessa myllerryksellä. Jos nyt laulaisin jotain venäjäksi, täytyisi valita tarkkaan kenen lauluja laulaa, että minkälainen tekijä kappaleiden takana on, ja miten hän puhuu tästä sodasta."

Launivuo sanoo arkailevansa myös tunnusmerkittävästi venäläisten vaatteiden käyttämistä.

"Yhtenä päivänä kahvilassa seurue puhui kovaan ääneen sitä, kuinka ryssä on ryssä vaikka voissa paistaisi. Minulle tuli sii-

tä niin paha mieli, että oli pakko mennä sanomaan, ettei asia ole noin yksiselitteinen ja että noin yleistävä puhe on tosi rasistista." Launivuon näkemys ei kuitenkaan saanut ymmärrystä. Pöydässä puhuttiin sananvapaudesta ja puhuttiin "iänkaikkisista totuuksista".

"Kun lähdin siitä kyynelsilmin ja tosi murheellisena pois, joku nuori nainen tuli perään ja kiitti, että olin niin rohkea, että puhuin asiasta. Se tuntui hyvältä ja loppujen lopuksihan en olisi voinut olla sanomatta. Eihän meidän hyökkäyssodasta huolimatta koko Venäjän kansaa pi-

täisi vihata", Regina Launivuo sanoo.

Launivuon musiikkia löytyy muun muassa Spotifysta, Youtubesta, Instagramista ja Tiktokista. Hänen viiden kappaleen EP:nsä Reginan iloiset laulut julkaistiin

VÄÄPELI ANTTI VORHO, (MYÖHEMMIN VALLEBRO) MANNERHEIM-RISTIN RITARI NUMERO 99

Teksti: Kari "Vaiska" Vainio

Antti Vorho syntyi Valkeasaarissa 19.10.1912 ja oli edellisessä numerossa esitellyt **Mikko Pöllän** ohella, toinen Päämajan kaukopartio-osastoissa palvellet inkeriläistaustainen Mannerheim-ristin ritari. Hänen isänsä oli puuseppä ja Vorho toimi itsekin myöhemmin puuseppänä Suomessa ja Ruotsissa.

Antti Vorho loikkasi yhdessä neljän muun pojan kanssa Suomen puolelle loppuvuodesta 1930. Ylitystä yritettiin ensin sillan kautta, mutta kun se oli vartioitu, niin yli mentiin lopulta Rajajoen heikkoja jäätä pitkin. Yksi pojista oli laatinut kirjeen Suomen hallitukselle, jossa kerrottiin, että Inkeri halusi irrottautua Neuvostoliitosta ja toivoi siihen Suomen apua.

Vaikka tämä ajatus tuntuu äkkseltään kaukaiselta, niin se ei ole sitä. Suomi oli nimittäin tukenut inkeriläisten kansannousua noin kymmenen vuotta aikaisemmin. Aika oli kuitenkin ajanut tällaisen hankkeen ohi, sillä Tarton rauhassa 1920 Inkeri jäi Neuvosto-Venäjälle, joka lupasi kulttuuriautonomian inkeriläisille. Tällaista autonomiaa ei kuitenkaan koskaan tullut, vaan

Neuvosto-Venäjä aloitti inkeriläisten vainoamisen, joka jatkui aina Stalinin kuolemaan saakka.

Vorho joutui ylityksensä jälkeen Etsivän keskuspoliisin kuulusteluihin Terijoella alkuvuodesta 1931. Yleisesikunnan sotilastiedustelu tuli todennäköisesti tätä kautta tietoiseksi hänestä. Antti Vorho sai kuitenkin elää omaa elämänsä siviilinä ja puuseppä-

Antti Vorho sai Mannerheim-ristinsä ylipäällikön esittelystä 6.11.1942. Kuva on ristin luovutustilaisuudesta 1.3.1943. Antti Vorho on kuvassa Ilmavoimien kapteeni Veikko Karun oikealla puolella odottamassa kättelyvuoroa. (SA-kuva)

nä aina alkuvuoteen 1939 asti, jolloin sotilastiedustelu alkoi kiinnostua hänestä ja pyysi Et-sivän keskuspoliisin seuraajalta Valtiolliselta poliisilta lausuntoa. Sotilastiedustelu oli tuohon aikaan yleensäkin kiinnostunut inkeriläistaustaisista nuorista hyväkuntoisista miehistä, joita voisi värvätä vakoilutehtäviin entisille kotiseuduilleen.

Ei ole tiedossa, kuka otti Vorhohon yhteyttä, mutta olettaisinkin, että kyseessä oli U2/V:n eli Yleisesikunnan sotilastiedustelun Viipurin alatoimiston Kustaa Loukola tai Yrjö Kirves. Vorholta on kysytty värväysprosessin yhteydessä, tuntee ko hän muita hyviä miehiä. Kun toista inkeriläistaustaista Mannerheim-ristin ritaria, Mikko Pöllää värvättiin tiedustelun palvelukseen marraskuussa 1939, Antti Vorho oli mukana.

Molempien tulevien inkeriläisritarien taival tiedustelun palveluksessa alkoi koulutuksella. He osallistuivat kahden viikon tiedustelukurssille Viipurin Rautakorvessa 30.11. – joulukuun puoliväli 1939. Kurssin oppilaisista pääosa oli heimopakolaisia. Sekä Antti että Mikko siirtyivät kurssin jälkeen U2/S:n eli Sortavalan alatoimistoon kuuluneen osasto Kuisman palvelukseen. Osasto Kuisma partioi Talvisodan aikana Uomaan ja Kollaan suunnissa. Partiomatkat eivät ulottuneet kovin kauaksi vihollisen selustaan ja olivat lähinnä operatiivisen ja taktisen tasan tiedustelua.

Antti Vorho teki Talvisodan aikana yhteensä 19 partiomatkaa ja oli siten eniten kaukopartiomatkoja tehnyt sissimme Talvi-

sodan aikana.

Antin matka vei Talvisodan jälkeeseen varusmiespalvelusta suorittamaan Suomussalmen Juntusrantaan entisen presidenttimme veljen Jussi Kekkonen kompaniaan yhdessä Mikko Pöllän kanssa kesällä 1940.

Antti Vorho komennettiin varusmiespalveluksesta huolimatta Kyynel-kurssille Santahaminaan lokakuussa 1940. Kyynel oli legendaarinen kaukopartioittemme käyttämä sähkötyradio jatkosodan aikana. Santahaminan kurssi kesti noin neljä viikkoa ja sen aikana opetettiin myös räjäytystöitä, venäjän kieltä ja opiskeltiin Neuvostoliiton asevoimien yksityiskohtia.

Seuraava tiedustelutoimialan kurssi seurasi huhtikuussa 1941. Kyseessä oli kapteeni **Eero Erhon** johtama laskuvarjohyppykurssi Luonetjärvellä Jyväskylän pohjoispuolella. Hyppykoneena oli nykyisin Tuuloksessa museoituna oleva Hanssin Jukka ja laskuvarjoina käytettiin itse aikaistavia sylipakkaus-tyyppisiä PAK-varjoja.

Antti Vorhon ja majuri **Paul Marttinan** tiet kohtasivat viimeistään kesällä 1940. Majuri Marttina johti Yleisesikunnan Kajaanin alatoimistoa U2/K:ta. Se oli alkujaan Sortavalan toimiston Nurmeksen piste, mutta tuli suoraan Yleisesikunnan tiedustelun alaisuuteen omana toimistonaan juuri ennen Talvisotaa.

Antti Vorho teki Marttinan alaisuudessa kolme partiomatkaa rajan taakse kesällä 1940 ja viipyi entisen vihollisen selustassa 27 vuorokautta. Ainakin osan näistä matkoista hän teki yksin

ja varmuudella yhdellä matkalla tapasi rajan takana olevan tiedottajan. Näin hänestä tuli Paul Marttinan luottosissi.

Kuusijärven rajavartiiossa palvelneiden Antti Vorhon ja Mikko Pöllän sotapolut erkaantuivat välirauhan aikana. Mikko siirtyi takaisin majuri Into Kuismasen alaisuuteen ja Antti jäi Marttinan joukkoihin.

Antti Vorho teki jatkosodan aikana yhteensä yhdeksän kaukopartiomatkaa, joista seitsemässä hän toimi luutnantti Ilmari Honkasen partion radistina ja kahdessa oman partionsa johtajana. Jälkimmäisistä toinen oli Ilmavoimien kaukopartio-osasto Hartikaisen matka, jonka ansioikas johtaminen oli keskeisin ansio Mannerheim-ristin ritariaksi hyväksymiseen.

Kuvaava esimerkki Antti Vorhon osaamisesta ja erätaidoista oli kekseliäisyys Petrovski Jamin matkalla. Kyseessä oli luutnantti **Ilmari Honkasen** johtama Maaselän kannaksen suurimman huoltotukikohdan tuhoaminen. Tuhoamispartion koko oli 100 miestä. Antti Vorho johti siinä kolmen hengen partiota,

Antti Vorho kuvattuna osasto Hartikaisen tiedustelukurssilla partionsa kanssa. Antti kuvassa oikealla.

jonka tehtävänä katkaista puhe-
lininja Suma – Danilova tien-
haarassa. Iskun jälkeen Vorhon
partio ei päässyt enää reppujen
kätköpaikalle, vaan joutui palaa-
maan omia reittejä pelkästään
niillä muonilla, jotka sattuiivat
olemaan leipälaukussa mukana.
Partiolla ei ollut juoma-astioita
ja nestehukka oli kova. Tällöin
Antti keksi tyhjentää käsikra-
naatin sisukset räjähdysaineista
ja näin saatiin kolme kappaletta
noin desilitran vetoisia keitto-
astioita, joissa voitiin sulattaa
lumesta vettä. Antti johti pie-
nen partionsa vaikeissa oloissa
linjojen yli, vaikka yksi miehistä
haavoittui hiihdettyään omaan
miinaan.

*"Partiolla ei ollut juoma-
astioita ja nestehukka oli
kova."*

Antti Vorho johti osasto Har-
tikaisen riveissä jatkosotamme
pitkäaikaisimman partion, joka
kesti 56 vuorokautta ja suuntau-
tui Stalinin kanavan itäpuolelle
Vienanmeren rannalle. Partion
radio rikkoontui eikä se saanut
tämän vuoksi muonatäyden-
nystä tai noutoa kotiin. Niinpä
partio toimi viimeiset 25 vuoro-
kautta pelkästään luonnonmuo-
nia hyödyntäen.

Partio joutui paluumatkalla
kolmesti taistelusketukseen
vihollisen NKVD-joukkojen
kanssa, mutta selvisi ilman tap-
pioita.

Antti Vorho joutui siirtymään
oman turvallisuutensa vuoksi
jatkosodan jälkeen Ruotsiin, sillä
aseleposopimuksessa oli määrätty,
että Puolustusvoimissamme
palvelleet Neuvostoliiton kan-
salaiset, joihin Vorhokin kuului,
tuli luovuttaa Neuvostoliittoon.
Valvontakomissio valvoi toi-
mintaa ja Suomen hallitus teki
päättöksiä sananmukaisesti Na-
ganin piippu niskassa. Noin 650
inkeriläistä sotilasta luovutettiin,
mutta noin 400 inkeriläissotilas-
ta pääsi pakenemaan kuljetusten
aikana, kun vartijat sulkivat sil-
mänsä ja näyttivät kädellä missä
suunnassa Ruotsi sijaitsee.

Antti Vorho oli naimisissa. Yh-
dessä vaimonsa Tyynen kanssa
heille syntyi neljä tyttäretä. Ta-
pasimme Antin tyttäret ja hei-
dän jälkikasvunsa Lyckselessä
Ruotsissa, jonne Antti Vorho on
haudattu. Hän kuoli 3.3.1991.

*"Vorho yritti aina toimia
vaikeuksiin joutuneiden
inkeriläisten puolesta."*

Minulla ei ole ollut kunnia ta-

vata Antti Vorhoa henkilöko-
htaisesti, vaikka hän tiettävästi
on vierailut Utissa. Eri lähde-
tietojen perusteella minulle piir-
tyy kuva taitavasta erämiehestä,
joka on liikkunut luonnossa
lapsuudestaan asti. Hän pysyi
aseveljilleenkin jollakin tavalla
salaperäisenä ja oli eräänlainen
Camel-boot mies, joka välillä
kulki omia polkujaan.

Aseveljet ovat todenneet, että
Vorho yritti aina toimia vaike-
uksiin joutuneiden inkeriläisten
puolesta. Hän oli luonteeltaan
rehti, rohkea ja oikeudenmukai-
nen ja jos tiesi olevansa oikeas-
sa, toimi oman vakaumuksensa
mukaisesti. Vorho saattoi joskus
olla äkkipikainen, josta olkoon
esimerkkinä aseella uhkaami-
seksi kärjistynyt riita partion-
johtaja Ilmari Honkasen kanssa
huhtikuussa 1942. Riita koski
reitINVALINTAA raskaassa nuos-
kakelissä. Kahdella kokeneella
sissillä oli eri näkemys asiasta.
Tapaus käytännössä sovittiin jo
partiomatkan aikana, mutta esi-
miehen kutittelu pistoolinpii-
pulla on niin vakava teko, että
se olisi edellyttänyt sota-oikeut-
ta. Majuri Marttina kuitenkin
ratkaisi asian omalla tavallaan.
Sodan jumalatar oli Vorhon
puolella ja hän selvisi tekemällä

*Artikkelin kirjoittaja pitämässä esitelmää Antti Vorhosta
tämän haudalla Ruotsin Lyckselessä. Ritarin tytär Anneli
kääntää esitystä ruotsin kielelle. Antti ja hänen perheen-
sä joutuivat vaihtamaan turvallisuussyistä sukunimensä
Vallebroksi sodan jälkeen. (Kuva Arja Vainio)*

muutaman motin polttopuita. Lopullisen sinetin asia sai, kun Vorho siirtyi kaukopartion johtajaksi Ilmavoimien osasto Hartikaiseen.

Laskuvarjojääkärikillan motto-ripyöräkerho Airborne Rangers MCC:llä oli kunnia laskea sep-

pele Antti Vorhon haudalle heinäkuussa 2023 ja tavata hänen omaisiaan. Seppleen sinival-koiisiin nauhoihin on kirjoitettu sanat: Mannerheim-ristin ritari, vääpeli Antti Vorhon muistoa kunnioittaen – Laskuvarjojääkärikilta.

Lähteet: Mikko Porvali 2021, Matti Kosonen 2004, Lassi Saressalo 1987, Patrik Berghäll 2016, Eero Marttinen 2004, Pentti. H. Tikkanen 1995 ja Il-mari Hurmerinta 2001 kirjat. Tarkem-mat lähteet ovat saatavissa artikkelin kirjoittajalta.

TAPAHTUMAKALENTERI KEVÄÄN 2024 OHJELMAT:

Inkeri-iltapäivät pidetään Karjalatalon Inkeri-salissa Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki

Lauantai 27.1. klo 14.00

Tarja Ruohonen esittelee kirjoittamansa kirjan Kukkien kantama.

Lauantai 24.2. klo 14.00

Pekka Wikberg kertoo Venjoen historiasta ja suvuista.

Lauantai 9.3. klo 9.00 – 15.00

Sukututkijat Inkeri kodissa. Samana päivänä klo 13.00 alkaen Maiju Korte ja Ulla Savolainen esittelevät kirjansa Sodan ja karkotuksen lapset.

Sunnuntai 24.3.

Kevätkokous jäsenille

Lauantai 27.4. klo 14.00

Päivi Taussi esittelee uutuuskirjansa Sillalla käy tuuli.

Lauantai 25.5. klo 14.00

Anne Tarsalainen esittelee uutuuskirjansa Älä kulje hautani ohi.

Ilmoitamme ohjelmista myös nettisivuillamme www.inkeriliitto.fi sekä jäsenistölle sähköpostitse.

Ohjelmista voi tiedustella myös puhelimitse liiton toimistosta 045 261 2342.

Hyvinkään Inkeri-kerho

Syksyn 2023 kerhotapaamiset kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina klo 14.00 Hyvinkään seurakuntakeskuksessa. Perinteinen joulujuhla joulukuussa.

Tiedustelut pj. Leila Salo p. 040 567 7065

leila.salo@hotmail.com

hyvinkaan.inkerikerho@hotmail.com

Lahden seudun

Inkeri-seura

Tiedustelut:

Inkeri Ojala 040 071 6727

inkeriojala@gmail.com

Kokoontumiset: Vuorikatu 37, Lutherin kirkko kuukauden toinen maanantai (13 – 15).

Turun seudun Inkeri-seura

Tapahtumat Varissuon kirkolla, tilaisuudet alkavat kello 14.

Muu toiminta:

Terveysneuvonta ja vastaanotto, käsityö ja askartelulerhot, päivystys- ja kirjastotoiminta, Inkerin historiaan ja kulttuuriin liittyviä teemailtoja, nuorten ja lasten toimintaa (kerhot, kulttuuri- ja luontoretket ym.), tietokoneen ja puhelimen käytön tukea ikäihmisille, Lauluryhmä Orvokki, uusia jäseniä toivotaan. Viikoittaiset ohjelmat löytyvät seinäilmoituksesta, Facebookista ja puh. 045 668 7628.

Yhteystiedot:

puhelin 045 668 7628

sähköposti tsis.turku@gmail.com

Facebook Turun seudun Inkeri-seura ry

Käyntiosoite Kousankuja 5 A, 20610 Turku Varissuon

Helsingin seudun Inkeri-seura

Anitta Iline

anitta@inkeriseura.com p. 050 565 9805

Työpajat järjestetään Karjalatalon Inkerikodissa (Käpylänkuja 1, Helsinki)

Tiedustelut Toivo Tupin p. 040 578 3894

Ilmoittajille

Tapahtumakalenteriin toivotut ilmoitukset tulee toimittaa toimitussihteerille lehden kaksikossivulla ilmoitettuun aineiston vastaanottopäivään mennessä. Otamme mielellämme vastaan myös muita kuin kerhojen ilmoituksia.

*Rauhallista
Joulua*